

дойде Войновски и продума Ботеву: »Напусто,« а послѣдний остана пакъ така нѣмъ и неподвиженъ, както и напрѣдъ. Той не повдигна даже главата си да види кой му говори. Войновски влѣзе въ дукия и каза на другаритѣ да се готвятъ за пжтъ. Слѣдъ това Ботевъ повдигна очи и внимателно разгледа околности-тѣ. Сне пушката отъ рамото си и взема за прицелна точка единъ селянинъ, който слазаше отъ една височина, която бѣ расположена не твърдѣ далечъ прѣдъ селото, на юго-западната страна на която бѣха ниви съ разни посѣви. Тоя селянинъ едвамъ пѣр-стжпваше, като, че четѣше стжпкитѣ си. До като Ботевъ помѣри, уловихъ го за ржката и му казахъ: »стой не бързай! Работата се разбра. Не сж виновни. Вината е другадѣ, а намъ свещенъ дългъ ни е да оставимъ името си славно.« Ботевъ спрѣ. Лицето му се червенѣше, а очитѣ му като звѣзди свѣтѣха. Той ме умилно изгледа, а пжкъ нищо не се обади. Тогава дойде Димитръ Икономовъ и пожела да отидемъ и уловимъ бея, който билъ тамъ близо на воденицата си и който билъ единъ отъ най-голѣмитѣ изедници изъ околността. Съгласихъ се. Казахъ на Ботева: »сега ще доведе единъ живъ звѣръ армаганъ.« Икономовъ се покачи на коня си и слѣдъ това се от-правихме за воденицата, която не бѣше твърдѣ далечъ отъ селото, обаче отъ тамъ не се виждаше. Тя бѣ построена въ единъ жгълъ между височини. Доста голѣмо здание бѣше. Отъ къмъ източната частъ имаше равнина, на която бѣха израстнали дървета, които съ своята дебелина свидѣтельствуваха за своята старостъ. Намѣрихме воденицата затворена. Тишина-та се нарушаваше само отъ падането на водата. Нищо друго, — жива душа не се забѣлжваше. Разбра се, че още прѣзъ деня бея се научилъ за нашата дру-жина, осѣдлалъ си коня и заминалъ за Рахово. Слѣдъ това ние се върнахме праздни при четата, която бѣ готова за пжтъ. Тръгнахме направо по юж-ното бърдо, коѣто бѣ покрито тукъ-тамъ само съ